د پوهنتون
مینه
ناول
Ketabton.com
لیکوال
شکیل احمد «تسل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

لیکوال:

شکیل احمد تسل

۱۴۰۳ هجرې کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	د پوهنتون مینه/ناول
لیکوال	شکیل احمد تسل
کمپوزر	جهانزیب حبیبی
دیزاین	جهانزیب حبیبی
دچاپ کال	۱۴۰۳ هجرې شمسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوې لیکوالانو او خاص خپلې مینې ته H

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

السلام علیکم ورحمة ورکاته

دا چې پوهـــــیږو پـــه نـــاول کې د لیکـــوال خـــبرې ډېـــرې ســـترې کـــوونکې وې نـــو د همـــدې لـــه املـــه زه هـــم خبـــرې نـــه اوږدوم ســـتاسی نـــه می هیلـــه داده چې نـــاول راسره تـــر اخـــیره مطالعـــه کـــړې پـــوره بـــاورې یـــم چې انشـــاالله د کـــوم نـــاول پـــه لوســـــتلو چې ستـــــاسو د نـــاول لوســـــتلو سره علاقـــه پیـــدا شـــوه دا نـــاول بـــه هـــم همـــداسی یـــو نـــاول وې وېې لولی او خونـــد ترې واخلی

په درناوې مننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل،

د روژې مازیګر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لګیا وم خپل کالي مې وینځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پاتې ته چې ګورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلي یې وو: "ډېره ښننه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې و او بیک په کوټبند کې ځوړند و."

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او ګوته مې په بټن کېښنود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولېږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوې دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لګیا یم کالي وینځم او روژه ماتی به هم تیاروم."

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "ګراني، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وویل: "رازه! لږ تنګ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه ګرانه، مننه نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کیږي."

کالي مې خلاص کړل.

دیګ مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "ګراني څه کوې؟"

ما وویل: "دیګ کوم."

هغې بیا وویل: "څه پخوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانه، که نېردې وای، ستا سر مې پخوه، اوس لیروګان بینډۍ پخوم."

هغې وویل: "ګراني، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم."

شپه شوه، او یوولس بجې شوې وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې و.

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو."

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کړې"

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟"

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر شو او بيا يې پيغامونه پيل کړل. دا ورځ هم تيره شوه، همداسې زموږ دې پيغامونو يوه هفته وخت ونيو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما يوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دي؟ مانه خو يې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګرانې، او د خبرو باندې هم ګرانې.

په موبايل کې مې د هغې نمبر راواړوه او زنګ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره يې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تليفون يې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بريښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شوې، او زه په يو ناليدلي مخ مين شوم.

خندا يې ډېره ښايسته وه. لړه شيبه تيره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبايل مې "اوکی" کړ.

سلام ګرانه، څنګه يې؟

جلۍ بيا په خندا شروع کړه او ښه په کړس کړس يې وخاندل. ما ورته وويل، ګرانې د خندا علت څه دی؟ هغې وويل، ستا د دې دومره تمثيل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وويل، ما ويل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته يې. خو دا راته اوس ته ووايه چې تا ولې داسې کار وکړ.

ويلې يې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ويل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي.

ډېرې خبرې مو وکړې او خنداګانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وويل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغير له ځنډه يې وويل، نازنين. او بيا يې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وويل، وفا.

په خندا شوه او ويل يې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وويل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ويلې يې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ويلی. زه پوهنتون کې يم او د پښتو ادبياتو په پوهنځي کې يم.

ما ورته وخاندل، ههههه.

ويلې يې، خاندې ولې؟

ما ويل، کال يا بل کال ته، لخيره ادبياتو نه خلاصيږې.

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وې ويل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوې؟

ما ويل، خو رښتيا وايم، کنه.

څه خبره يې کوله چې موبايل يې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ايله راسره په اول ځل جلۍ په موبايل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه يې چې موبايل اوکی کړو، راته يې وويل، وفا جانه، زما موبايل کې روپۍ خلاصې شوې، زه درته نيم ساعت وروسته زنګ وهم، موبايل کارت ته مې ځواب ليږلی، ته موبايل بند کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو.

ويلې يې، سمه ده، خو اول دې تعريف وکړه، نوم، ولايت، دنده.

ما ويل، نوم مې سرفراز دی تخلص مې وفا دی، ولايت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم.

په کړس کړس يې بيا وخاندل، ويل يې، اوس خو مې پيدا کړې، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به يې راته اچوې.

بيا يې وويل، دستي ساعت څه کوې؟

ما ويل، په يو ناليدلي مخ الله مئين کړم، او اوس لګيا يم ورسره خبرې کوم.

جلۍ بيا وخاندل.

ما ويل، لږ صبر، د هغې خبرو ځواب اوسې نه درکم.

ويلې يې، وايه.

ما ويل، زه خپله د غريبۍ نه په نهاره ويده کيږم، کله راته د کارت ونه وايي.

جلۍ يو ځل بيا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبايل اړيکه په مينه بدله شوه. اوس نو نه زه بغير د هغې د غږ اوريدلو صبريدم او نه هغه. دواړه د يو بل ليوني شوي وو. زنګ به يې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به يې کولې. هغه وخت يوه دقيقه خبرې لس افغانۍ وې او پيغامونه مفت وو. يوازې په پيغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د يو بل غږ نه و اوريدلی.

وخت تيريده، يوه ورځ يې زنګ وواهه او راته يې وويل چې آيا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وويل، خامخا، زه هم غواړم چې يو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟

جلۍ غلې شوه، څه ساعت وروسته يې وويل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وويل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلۍ وخندل او وه يې ويل، "زه هم غواړم چې يو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهيږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خيالونو کې دې خپل سيوری غوړولی دی. هره شيبه ستا فکر کوم او هره شپه په خيالونو کې ستا تصوير جوړوم. وايم، داسې به وي، بيا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږيږي، سوچه ليونی شوی يم. د نازنين خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په ميسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ويده شوه نو د خيال ښاپيرۍ به راباندې راغله او غزل ليکل به مې شروع کړل.

ما ورته وويل، "ګوره، کابلۍ تصوير جوړول خير دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې زه دومره پاک انسان يم چې په لمنه مې لمونځ کيږي، خير دی که کليوال يم."

وې وخندل او وه يې ويل، " د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وويل، "وران نه دي، ساده دي. د يوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابليان بيا وران ياست."

وې وويل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وويل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه يم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندی ورک شم ."

وه يې وخندل، "مړه مشرقيواله، مخې ته به دې درشم."

ما وويل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به يا کابل وګورم او يا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخيسته او دا غزل مې وليکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه چې ورځ په ورځ زېرېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په تیوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک به د لیوني ګمان کړي

زه چې د ځان سره بغنیږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د وږور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکاریږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وې وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړی وي، چې راغلې پوښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په عادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکرې ووهلې او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه ګرمه وه، موسیقي چالانه وه، او ګډاګانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکۍ ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لګیا وو، هلکانو ګډاګانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم و، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښه، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سګریټی یې لګولی وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سګریټی مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سرې د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅېدم او په ګډا شوم.

په ګډا کې راته زنګ راغی، اوکی مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لګیا یم، ګډا کوم."

ویل یې لږ صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د ګډا سیل یې کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره مې ښه ډېره ګډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما ګډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه ګډا مې وکړه، په ځان نه پوهېدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وويل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګیده، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانټین ته، سګرېټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپيدم، چې د پښو اواز مې واوریده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلی راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وويل: "نور نه پوهېږم، چې تا راته وويل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وويل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وويل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وويل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وويل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما ويل: "ښه يم، هر څه سم دي."

هغې وويل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وويل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وويل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دی، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس برستنو هم ګرم نه کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ وسکوندلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم سکوندم."

هغه بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له خانه سره یوسي"

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفی ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، وه یې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تګ جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

ما وویل: "سمه ده، خیر دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پیژني او نه یې زه پیژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ویل یې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وویل: "سهي ده، نه ځم."

یوه شیبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وویل: "څنګه دې، راکي سترګې خښې کړې، خیر خو دی؟"

ما وویل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکارې چې د فلانکي ولایت اوسېدونکي یې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابلیانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښایست کې داسې یې لکه د نورستان د پیغلو په شان."

هغې وویل: "فرازه، بیا دررله تولـه کیسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به تول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې یې کلک په غیږ کې ونیولم او د مخ نه یې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو یو بل ته کتل او کلکې غیږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ویل چې بیابه کله ګورو نو همدا خبره نازنین هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وویل نازنین تر اوسه خو د تلیفون یارانه وه لیدلې مې نه وې خو اوس د لیدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تیرول به راته کړاو شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایي ما نوره هم لیونی کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسي پټې وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې ګورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړې او چیرته به داسې شي

په نازنین هم نرۍ نرۍ لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دې لټوي

موږ دواړو یو بل ښه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

تیکسي مې ونیوله زما یو کنړۍ ملګرۍ و د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې ربښتیا وایم

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لاړ نه شې چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شې چې ورسیدې بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړۍ مخامخ لیدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرلهپسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې اماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت ګرز شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زوروړ ملاق وخوړ، او بیا په دربیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونو یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیمبازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلی وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دی؟.

ما په کمزورې غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې یې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزورې خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بېصبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بېصبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او ګولی راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کور ته هم زنګ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې یو څه وو‌ایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګ ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غېږه کې ورکې شوې.

"خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر وویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کېږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ ساه مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو بې خوبې وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅیږم، بیا نه وي چې ویښ شې او نارامه شې. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاڅیدم ، مور مې له تندي مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه ښکل کړم.

وه یې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلی."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کېږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راوویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنګونه او دولس پیغامونه رالېږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟"

- "سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوې؟"

- "سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، لیونۍ کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، ځواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهئ او د فراز معلومات راکړئ، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې اوکې کړه.

ما وویل: "سلام، ګرانې."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی یې چې داسې چلند کوې؟"

"له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دې کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګراني، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستني او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پریوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دی، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس بښنه راته وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې اداء کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کېناستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، مورې به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونی، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه یې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "مورې، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې مورې ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکي کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "مورې، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د تګ نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتۍ روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاڅېدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکارې. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه یې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې مورې ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کېنولم او احمد وویل: "فرازه، مونږ خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنی سره. وروړ مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، وروړ مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

وروړ مې ژر راغی، خواته نږدې شو او وه یې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

وروړ مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګرانې."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه...

نازنین ژړل او یوه یوه سلګی یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا ښه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دی لکه چا چې په سیخانو کې ټومبلی وي او د اور پر سر یې نیولی وي

فرازه نن له سهاره چې پاڅیدلې یم هیڅ ارام مې نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تیر شوی و

خیر دی یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلی

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولی که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوې ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولی

ما ویل سمه ده یوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته

ښه دا خبرې پریږده کابلی اوس دې حالات څنګه دي؟

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه ښه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیږم

او رښتیا ته ووایه چې ستا کورنی څنګه ده ښه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې ښه دی الله بچ کړی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یي نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل ښه په غم مې واړوه دستې به مې ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللی یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویریږې

ما ویل هغه مې مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولي یو

په اندیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنی نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتې شه چې سم ښه شې بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه مورې لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په رخصتی ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولې ځان بدلوې

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفي سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنګه که ولې نه راځي

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنګ راغی چې سبا ته دې اماده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه ځه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې خپلې جامې او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتګ نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتګ کار دې څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیرې ورځې وشوې سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبرې وکړې او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتون او زمونږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتون په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتګ نه وو شروع شوی زه مخکې نه لاړم چې هسې نه نازنین رانه بې دیدنه پوهنتون ته ننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلینو راتګ شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دې وخت کې مې لرې نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسې ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمۍ روانه وي

ساړه هم وو چپترې یې د سینې سره کلکې نیولې وې

ما ورته میسج وکړو سلام ګرانې نن خو داسې ښایسته ښکارې لکه حوره کاش ددې چپترو په ځای زه وای او داسې کلک دې په غیږه کې نیولای وی

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وې لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولې وه چې ومې نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دوکان خواته وګوره

چې وه یې کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوې

ما یې اوښکې پاکې کړې لیونۍ ژاړې ولې؟

ویل یې فرازه پریږده چې ښه وژاړم دا د خوشالۍ اوښکې دي

دې وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازنین!

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول یې سلام وکړو او بیا یې نازنین ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې دربانديې څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوې

نازنین وویل هو زه لیونۍ شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړي زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړو نه یې کوو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکي یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کیږي ځو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه ښه دې کړي چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکی کړو او د اوښې غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوې ته وګوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کښنو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددې فشار جیګیږي دیته نه پلو په دی نه قورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سابه د نازنین مخې ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهې

ما وویل نه تا اوس ناروغي تیره کړې د صحت خیال دې ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودې خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل سمه ده چې کورته لاړې هلته به یې وخورې

ما او زرغونې ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیره بده لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولی نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غږ کوو خاورې به زه بیل ورکم زهر مو شه څنګه په څلورو لګیا یاست

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل ولاکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاورې خوړلي

ما او زرغونې ورپورې وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅیده

راځه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دا به کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دې وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما نازنین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونی ته په ټوکو هم نه پوهیږې ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوې

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوښتی یې ټول فکر دې راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکړ ددې هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړی وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

ما ویل ځکه چې نازنین ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوښه شم

تیکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "ښنګه یې، زرغونې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانۍ له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دې کې د پیغور څه خبره ده، خو ربښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د تیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیرې ته زنګ ونه وهې، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، توکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خیشتي خواته روان شوم. هلته مې یو دوه پولاني وخوړل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګوڼې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، ښنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټرې شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلئ ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سرهووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو مکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکی کړ

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلې یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل ښه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سټه وویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې یادولې

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلۍ سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایې او خوشاله اوسې

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که ځوک یې راځه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولې

زرغونې نازنین ته وویل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځي

نازنین وویل هو هماغه د غم زوی دی خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وخاندل ویل یې ښه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلې یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا ښه کار نه کوي نازنین دې مونږ نه جدا کړې یو ساعت هم مونږ سره نه کیني دا ده او کوټه ده او ته یې لړ لړ خو یې زمونږ خواته هم لیږه

ما ورته وویل وجوداً ټوله تاسو سره ده ، خو روحاً زما سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خاندل او وې ویل نو تش کالبوت به څه کړو چې نه مونږ سره کیني نه خبرې کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وې ویل زما څه کار دی هسې ولې زه په غم ځان ککړ کم نه راځم

ما وویل خیر دی زما په خاطر که ته رانه شي نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولی ستا د لارې مونږ کولی شو یو بل وګورو

زرغونې ومنله ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دې راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیبت کړی دا دروغ ولې وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړی و غلې ناسته وې یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږې

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوې

ما ویل زرغونه پوهیږې چې زه توکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور ښه وایه سبا به ته راځې

ما ویل ته به مې غواړې او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدې دی چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوې شپې ته راشه د لیلا خواته دې

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بې شرمې په چا مو وژنې

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلې وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابې جامې په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشدارې لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

نازنین ژر له خپل ځایه پورته شوه اشدارې کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشدارې کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلۍ یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که ریښتیا چیرته یې

اوس مې لګه په کورنۍ وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل کله دروازې ته ځې او کله اشدارې ته غلی پخپل ځای کېنه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي ووایه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه وځم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلی زرغونې راته وویل چې دا تنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې توکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کېناسته، ځارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او وه یې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کېښیناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترینه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وایي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولیږم، چې پلار دې څه وایي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخیري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وایي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنی غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمرې والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنی پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلیفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړي، ته دا شیان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وویل: "سمه ده، خورې، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. اوکی مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم راواوښتم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کیږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسي کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم تولـه خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رینجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رینجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نـه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رینجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ تولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رینجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نـه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دې ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دې هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومېږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به تولـه کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې تولـه کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وې ویل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وشړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رینجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

هغه وویل: "بچیه، خبره د خوښې نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله ځړیکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګې مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغی.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګی شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچوه چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچوه. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلی کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ویني او نه به یې غږ واورې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني راته وويل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغوني، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وايم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازيګر کلي ته ورسېدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شې يې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پرېوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ويل، "فرازه زويه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پرېوتی يې؟"

ما وويل، "هيڅ، ستړی يم، ما يوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بيا سلګو ونيولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ويل، "وروره، اوبه درته تيارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅيدم او غوصه شوم ما ونه ويل چې ما په ارامه پرېږدي فکر مې ګډوډ و خور مې ونيوله او يو څلور څپېړې مې په مخ ووهله هغه کيناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونيوله پورته مې کړه غاړه مې ترينه تاوه کړه سلګو ونيولم ښه ډير مې وژړل

خور مې راته وويل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووايه؟

ما وويل خورې ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هيڅ نه دي شوي

خور مې وويل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه يې ليدلې ووايه خير دی کنه اوس ادې ته غږ کوم

ما وويل هيڅ نشته يوځل مې وويل کنه نوره غلې شه

دې وخت کې مې په زړه درد راغی کيناستم ما ويل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه يې راکړې ويل يې

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولې داسې ورخطا ده او تاسو ولې ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مې درد کوي هيڅ نه پوهيږم

مور مې غيږه کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغځه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لرې وياله وه هلته کيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دې په څه عذاب ککړ کړم ما داسې کومه ګناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولې زه د نازنين په مينه کې داسې ګير کړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په ورکړې مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولې نه کوله

بل خوا زرغوني زنګونه او ميسجونه کول چې يوځل خبرې وکړه نازنين ښه نه ده مونږ په شفاخانه کې يو

زنګ يې راغی ما همداسې ژړل اوکی مې که هغې چې زما غږ واوريدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړې وه نو تا خو به ویلي وو تا راته ولې نه ویل چې نازنین کوژده شوې یا یې بل چاته ورکړې اخیر ولې نازنین ولې یا الله ماته مرګ راکې نه یم خوشاله په دې ژوند

نور په خان پوه شوی نه یم

یو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه تولة کورنۍ مې سر ته ولاړه وه.

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکترانو وویل، "اوس له خطرې نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "ورورہ، د زرغونې په نوم یوې جلۍ تولة شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېر یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاکترانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه توټه توټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ښېنم. هغې زما په زړه لوبې وکړې،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغی نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. مني یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ میین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړ چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونې هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغې ته نازنین ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلي وه

ستا به زما نه ګیله کیږي

زه د رواج په زولنو تړلې یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړې، پاڅیدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرځیدل ښه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، مورې، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخې پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیګری و. طبعیت پخپل رنګونو او ټول آسمان د زېړ او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهړکن ته ورته و.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شېبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا **FRESH** کړل،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. ستړي مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته یې وړی وې."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورونه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که د چا روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوینه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

"که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه ګذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصال وويل: "فرازه، خير خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته يې؟ ستا خو داسي بنداروته ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه يې؟"

ما وويل: "خير دی، بس نن مې زړه يو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پيل شول. ما ملګرو ته وويل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شئ."

هغوی وويل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شي، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وويل، "سمه ده. که کور کې يې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنی ته ويلی و. ورته ويلي يې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، وه يې ويل:

"سپيه رزيله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسي دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی يې چې اوس دا کارونه کوې؟ مورې ته دې ولي دروغ وويل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودريد او وه يې ويل:

"لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس يې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کيناست. مور ته مې وويل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولي ستونزې پای ته ورسيږي او هر څه يې هېر شي."

ما وويل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

ورور مې بيا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه يې ويل: "ته دومره پخپل سر شوی يې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللی ونه شي!"

کشر ورور مې بيا هغه کېښېنولو او ويې ويل: "لالا، خير دی. ته څه مه وايه. مورې به خبرې وکړو."

مور مې وويل: "زويه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاريګره او سواد داره هم ده."

ما وويل: "مور جانې! خبره د ښايست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاريګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه يم. تاسو کېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم.

همداسي پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اوه يا اته پيغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه يې؟ ناروغي دې څنګه ده؟ نازنين اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو يوازې تا يادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته يې ويلي و: "مورې، دلته زما سره يوه ډاکتره جلۍ ده. مورې دواړه يو بل سره مينه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولايت نه ده. تاسو يې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور يې حيرانه شوې وه او ورته ويلي يې و: "زويه، مورې خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسي کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. مورې دواړه يوځای لوی شوي يو. هغه ماته د د ناهيدې خور په څېر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلي و: "زويه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلي لور په زوريدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملګری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنګ وهلی و، وه يې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

زما په موبايل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبايل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وويل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وويل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنين به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنين به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نيولی او اړيکه مې پرې کړه.

يو ملګري مې چې د ويزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وويل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ويزه په هر قيمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبايل مې بند کړ، او ويده شوم.

سهار مې خور راغله، راته يې وويل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا يې کوله. مخې ته يې په مسله يا جاينماز کېناستم او ورته مې وويل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بيا مې خپلې خور ته وويل: "خورې، لږې اوبه راته کيده چې جامې بدلې کړم." او بيا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ويښتانو کې ګوتې وهل او راته يې وويل: "زويه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدير کې ليکل شوي وو. ته اوس د تقدير سره جګړه کوې؟"

ما ورته وويل: "مورې، زه دېته خفه نه يم چې نازنين ولې زما په نصيب کې نه شوه. خفه دېته يم چې نازنين ولې دومره لويه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې رواني شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ويلي وای چې زه د بل چا په نوم يم، ولې يې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او وه يې ويل: "زويه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وويل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وويل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې يې ملامتوې؟"

ما په ژړغونې غږ وويل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې يې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس يوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وويل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زويه، بيا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وويل: "مورې، که څه راباندې وشول، ښځه راته وکړه. که ته مې ونه ښې، خدای به مې هم ونه ښې."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او وه يې ويل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کمعقلي خبرې دې چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړه او ومې ويل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تيارې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "مورې، وګوره، زه څنګه ښکارم؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکارې."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه ووایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ویزه یې پرې ووهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د ټک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل ټلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

ټلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډیر میسجونه راغلي وو. زرغوني تر اویا میسجونه کړي وو. ما د میسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغوني مې د ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او ټلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړي، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزې والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د طیارو میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغوني لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیري کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندی یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شې چې زه مړه شوې یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قرباني ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې اوکی که چې یوه چیغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چیغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کېږي، مړه کېږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فرازه، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کېږي، زما د سپینو ږېرو خاطر وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنین زړه سلګو دومره ستړې کړې وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، ګوره، زه دغه دی روان یم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دې شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځې؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته ځان بیداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاڅېدم روان شوم، ټیکسي مې ونیوله. نازنین سره مې خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډۍ دې خوړلې؟" ویلې یې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه وږې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغونې غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډېره خوښیږي."

ما ډریور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بیراني ډوډۍ او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه منې، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پرېږدئ، تاسو دې کوټې نه ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشې."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه مې پریوته. دومره یې زما په سینې وژړل چې زما ګریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چیرته ځې او ما پرېږدې؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وویل: "لیونۍ، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پریږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ یم."

نازنین ښه ځان په ژړا ستړی کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې یوړه، سر یې زما په زنګون کېښودو او اوښکې یې روانې وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونۍ، او پاڅیږه، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، وږی شوی یم."

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاڅم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګانې راغلې. "ستړې مه شې!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "وروره، زه نازنین دې کره یم ته لاړ شه، خپلې وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا ایسار کم لاړ نه شې"

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجانې به سودا وې. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سر، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه وږی شوی یم، او نازنین به هم وږې وې، چې وې خورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، که ستا اجازه وې، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته وریجې ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، وږې کیږه، مه دا وریجې، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خورې."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړې."

نازنین وویل: "زما لاسونه پاک دي."

ما وویل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوې، ورشه، لاسونه دې ومینځه.

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړه، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "ګوره، زرغونې ته بیا هغسې ستونه ونکړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاځم." ما او زرغونې ورپورې وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "ښه، ته ما پریږدې، او ځې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هیڅ دې په ما زړه درد نه کوو، هیڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیټې غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرېمینځل د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټیکری یې سم کړ.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبرې کولې د نازنین پلار هم راغی او کیناستو خبرې مو شروع کړې ماته یې د خپل وراره کیسه وکړه چې دغسې کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دې اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایئ چې دا په دې کار خوشاله دی خو نه

څه چې وشول په هغې کې زه هیڅ ګنهکار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتې شوه د وراره مسله دې

هغه د هغې حق دی دا ډیر غلط کار دی چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هرې پیغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګرې پخپله وټاکي په دې کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګانې او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شویې او ورور به مې هم په تمه وي

نازنین پاڅیده پلار ته یې وویل دا پرې نږدې چې لاړ شي همدلته یې پاتې که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به مې په تمه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجې ځې خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسې کار ونکړې لاړ نه شې زه به دې ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ ایسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتې کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا راځم ګورم دې

نازنین وویل نه فرازه ته نه راځې بیا

هیڅ چیرته نه شې تللی

که بیا هم نه ایساریږې نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نونازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکی کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا لاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهېږې چې کله مې ورارہ انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپار په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. څیرې کوې یې، سوزوې یې او که له ځان سره یې ساتې."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو یې اوښکې رواني شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به یې وي.

د نازنین پلار او کورنۍ یې ډېر ټینګار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر مې خدای پاماني وکړه او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسیدم. ورور ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه یې ویل: 'ته سهار هغوی کره لاړ شه او ورته ووایه چې موږ مرکه دروړو.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینۍ سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دي کره لاړم. چاى يي راوړ، او د چاى تر څښلو وروسته مي د نازنين پلار او نازنين ته وويل چي 'زه ځم کور ته، چي د مور به مي سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا که دې خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وايم چې همدا اوس يو ځاى لاړ شو.'

نازنين په خوښۍ چيغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وګورم. چې لاړه شم، پلاره؟' پلار يي وويل: 'فرازه زويه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنين په تلو تلو کې راته وويل، ''ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خداى مکړه د کومې حادثي سره مخ نه شې.''

ما وويل، ''سمه ده.'' موټر کې کيناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم يې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چيرته د تښتېدو نيت مې نه وو. ځان مې غلی نيولی وو. ورور مې چې ښه ځان ستړی کړو، کيناستو او راته يې وويل، ''وروره، ته انسان يې که ځناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ايا زما په روزنه کې کمی راغلی وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسي بې سره شي. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی يې. په تا مې تعليم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وايې چې د دې مور او ورور په زړه څه تيرېږي.

ګناه دې خپله ده او سزا يې موږ ته راکوې. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه.''

بيا يې زما مور ته وويل، ''نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره.''

زړه مې درز وکړ، ''خدايه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنين هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه.''

ما ورته وويل، ''وروره، خير دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلی خوښه کړې ده. زه بغير له هغې د بلې جينی سوچ هم نه شم کولی.''

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وه يې ويل، ''ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسي ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو.''

ما مې مور او ورور ته وويل، ''خير دی، وروره. تاسو د هغې کورنی وګورئ، جلی وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بيا به زه ستاسو خوښه کوم. خو يو ځل تاسو هغه خلک وګورئ.''

مور مې وويل، ''زويه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله يو.''

ددې چې کومه جلی خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هيڅ ونه ويل پاڅيدو او روان شو

ما مې مور ته وويل خير دی مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغير له نازنين نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وويل سمه ده زويه ته غم مه کوه زه يم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وورته وويل زويه خفګان پرېږده دا ددوی ژوند دی پرېږده چې دوی خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مي وويل سمه ده چي دا خوشاله دي په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به يي

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مي کشر ورور ته وغواړو.

ورور مي ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلي کوټي ته ما د ورځي په جريان کي څو ځل د نازنين پوښتنه کړې وه خو بيا مي ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنګه يي اوس د طبعيت څنګه دی

ويل يي ښه يم د خان صيب زويه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مي ناستي او مشورې مو کولي

ښه کورنۍ دې څنګه ده فرازه ؟

ما ويل شکر دی ښه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه ښه نه يم

نازنين وليکل الله دې خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مي دومره ووهلم چي ټول وجود مي ټوک ټوک دی

ولي په څه خبره يي وهلي

ويل يي چي ته څنګه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازې کوې او کړی دې دی

نازنين وخاندل هههههه شکر چي خمبيره يي کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړې وه چي خدای دې زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما ښيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چي سترګي يي له اوښکو ډکي شوې او راته يي وويل چي ما ته د همدې ورځي لپاره لوی کړی وې چي داسي به کوې نو دې وخت کي مي زړه ډير خفه شو او له ځان سره مي وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چي د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنين هم زما د ورور د حالت په اوريدلو خفه شوه

وې ويل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکليف مي کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چي زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مي غواړي چي درته خر وليکم خو بيا وايم چي د خر توهين ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي يودم

ما وويل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چي کتل مي د زرغوني زنګ راغی.

زنګ مي اوکی که سلام يي وکړو او شروع شوه

های بې انصافو وير او ژړا لپاره زه ومه د خير او خيريت خبرونه ما وړل راوړل وژړيدم زه ستاسو نه زياته اوس چي خپلو کي خوشاله هستئ د يو ساعت نه زيات وخت وشو چي نه تا فرازه وويل چي زرغونه څنګه ده يا سلام مي کوه او نه نازنين وويل چي زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کي وويل زرغوني د نازنين نه تا ماسره ډير بد کړي که زنګ دي نه وای وهلی اوس به جرمني کي وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتي شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسي په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دې غریبې ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایښی وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تګ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر مې د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې ښه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګورې

په دې خبرې زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړ موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاڅه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویښ یې راځه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاڅیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کټل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولې ځواب نه راکوې

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډي بلال ته یې کوژده کړې شپې ته یې د شیرینې خورۍ پروګرام دی ټول کلیوال یې دعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشئ ستاسو کور کې به سرېو ته ځای جوړ کړو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دی او یوه شپه ده خیر دی تکلیف به وکړو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولې ګپ مو لګولو نهه بجې وې چې،

نازنین میسج وکړو فرازه موبایل اوکی که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درنو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه راځئ دلته داسې چل دی هم نه کیدو که ورته وایم چې راشئ هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخې ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدې زنګ ووهئ زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې و ما مې مور ته وویل مورې هغه خلک راځي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

کوم څوک یادوې هغه هغه کوې او نور نوم یې نه اخلې

ما وویل هسې نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅیږم درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل نازنين دي کورنۍ راځي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مي وويل اوس به څنګه وکړو شپې ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي

مور مي وويل نو څنګه کوې زه خير دی مونږ سره به لاړ شي ګاونډيانو کره ساعت به يي هم تير شي

لنډه دا چي زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مي تياری وکړو دولس نيمي بجي وې چي نازنين دي ورسيدل.

زه او ورور مي مخي ته لاړو. ورور مي وويل: "فرازه، ته دا ښځي کور ته يوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنين دي سره شوم او کور ته مي يوړل. ټولپرکورنۍ مي ورته سترې مه شي وويله، بيا مي هر يو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چي د نازنين نوبت راغی، هغه زما نه مخکي شوه او وه يي ويل: "زما نوم نازنين دی." بيا مي د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چي څه وايي. مور مي وويل: "لرې شه، زموږ په منځ کي کار نه لرې." نازنين يو څه ورته وويل، مور مي وخندل او له سره يي ښکل کړه.

ما مور ته وويل: "مورې، اوس به ماته حال ووايې چي دې درته څه وويل."

مور مي وويل: "نازنين وايي، پلار مي تږی شوی. فراز ته ووايه چي حجرې ته اوبه يوسي.

ما ورته وويل: "نه مورې، دا خبره نه وه. وه يي ويل، ته ځي که لرګی درپسي واخلم!"

خور مي په جيک کي اوبه راوړلي چي دا يوسه حجرې ته. ما اوبه واخيستي او مور مي نازنين دي مخکي کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنين پلار ته ګيلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وويل: "کاکا جانه، په لاره کي خو به تکليف شوی نه يې؟"

ميرويس خان کاکا وويل: "نه بچيه، ډير ښه او په آرامه راغلو. بس تا چي کومه لاره ښودله، په هماغه روان وو. هيڅ مشکل نه و."

ما وويل: "کاکا جانه، ډير ښه کار مو وکړ چي چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنين لپاره هم ښه ده چي فکر يي يو څه سم شي."

دې وخت کي مي د ورور فکر يوسل او اتيا درجي ګډوډ ښکاره شو. چي مي وکتل، شونډې يي وچيچلي او پاڅېد. وه يي ويل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقيقو لپاره به بهر ووځم."

ورور مي ووت. ميرويس خان کاکا وويل: "هو بچيه، د کلي تازه هوا او ارام چاپيريال انسان ته سکون ورکوي، او چي بيا شنه فصلونه ګورې..."

دې وخت کي مي ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته يوسه."

ماته خو د ورور وضعيت معلوم و. کله چي له حجرې ووت، نو په ځان مي کلمه ش ه ادت وويله او روان شوم. څنګه چي مي د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مي په ويښتانو کي ګوتې واچولي او د حجرې شاته يي کش کړم.

"د شرمېدلي زويه! ته نه شرمېږې چي د نازنين د پلار مخي ته داسي خبرې کوې؟ تا کي شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وويل: "وروره، ما نو څه کړي چي ته اوس غوسه يې؟"

ويل يي: "خلک د خسر مخي ته داسي خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مينه ويلي چي ورور جانه؟ د نازنين پلار ته هر خبره کي کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وويل: "وروره، ميرويس کاکا غږ وکړ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زويه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او وه يې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې څنګل شول؟"

نېږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې څوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو وليد چې ځان سمبالرکم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلې يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژير شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کينه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالګه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه ښوروا راوړه!"

ښوروا مې راوړه. وه يې ويل: "لړې وريجې راوړه!" وريجې مې راوړې، کرارې يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وختچې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښې چلول پيل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بېهوشه کېږم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چیلی ته مې لاس کړ، تبنته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه یاست، تش به ورته ګورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وویل: "هرځومره چې ماړه یو، ستا له قصده یې شکوو او خورو!"

ما وویل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه یاست! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوئ. بیا مو په نیمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دریوارو خندا وکړه. نازنین مې خور ته وویل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بیا به لوښي ومینځو."

زه هم بهر ووتم. مازدیګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو دیګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجۍ هوارې کړې د سیل او مېلمنو لپاره.

سهار، مونږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملګرو ته وویل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې یې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنین پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کلیوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر یو په منډه وو.

نازنین راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته یې؟"

ما ورته وویل: "ډېره کې یم."

وې ویل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د تیکرې په پلو کې مالګه له ځانه سره وړې. نازنین، خور مې، او زرغونې په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وویل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ویل: "مونږ یې خورو، ستا یې څه؟" بیا یې ماته کامره راکړه او وې ویل: "ته په دې زمونږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما یې عکسونه ویستل. کیناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته یې وویل: "ته هم راشه!" ما وویل: "زه یې نه خورم او له تاسو سره هم نه کینم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني زما خور ته يې وویل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای ته لړ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنین خواته نږدې شوم. نازنین وویل: "د غم زویه، یوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وویل: "د غم لورې څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مینه خبرې وکړم."

وې ویل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنی دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. وریندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د ځانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د ځانګې پسې به ژبې شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله ځانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغوني وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسې! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوې، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې یې نه دي ژړلي، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په ځانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

ورپسې یې دا نغمه ونیوله:

"ورور مې ولاړ و، تا مې تاوکړل مروندونه..."

وې لیدم: "قسم دی یاره، وې لیدم!"

دې نغمې پسې یې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې یې چاربیته وویل. او نور یې سروکي او ټپې شروع کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده اوړګداګاني به یې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګډاګاني او اتنونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لیدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پریوتو

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دې کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګۍ یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته ښاپیرۍ ویم

فیصله وشوه غلطه، تپوس وکړي د لیلا نه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جېبه راوویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دې کور ته راغلې وه. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې ته تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کېږي. ډېر زیات تنګ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځئ، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کېږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کېږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کېږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مي هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مي وویله، نو په کلي کې به مي هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مي وویل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کټل مي چې، ورور مي او د نازنین پلار پاڅېدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مي وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مي بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترڅنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخیستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مي دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرڅا خبرې ورمه

ای زما ماشومه یاره، د هرڅا خبرې ورمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا ورې ورې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرڅا خبرې ورمه

ته په مینه نه پوهیږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرڅا خبرې ورمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرڅا خبرې ورمه

ای زما ماشومه یاره، د هرڅا خبرې ورمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مي هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشی سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووایه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مي راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې مي ومخلې او لاړم کور ته. چې مي وکتل، مور مي پراټې پخولې، خور او ورېندار مي حویلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغرې ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مي وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې را یې وړم؟" په دې وخت کې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاڅه، زه د شیدو چای جوړوم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لوګو کار دی، سترګې به دې وسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وره خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه یې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کیښود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وویل: "جلی، پرپړده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دې دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زیړ شو. نازنین هم راغله او په خندا یې وویل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز ریښتیا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، مورې، دا دروغ وایي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووایه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وایي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خندا وویل: "بیا شرمېدلي نه چې 'نازنین، نازنین' دې ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې کتل مې، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وویل: "زنچو ته دلته ما لیږلی یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، موږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترګو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کیږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنین په خندا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کیږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلالؒ ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کیږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوئ؟ دیکونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او ځانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟

ورور مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړی واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښېږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیاني راوړم چې دیکونه باندې کړي."

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې خان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د مولی پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځئ چې زو، دیکونه پاخه کړئ"

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیکونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیکونو پخولو شروع وکړ

ښه شیبه وروسته دیکونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجۍ کېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمی هم وهلې یې. خو زه خیر دی. نازنین دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکوو، غرمه کیږي."

دریواړه لاړې ترکارۍ پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو د ېخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی يې؟ څه نه وايې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

نازنین ته مې وویل:

"نازنین، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وویل:

"هغه څنګه

ما ویل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خره! په یوه سا یې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلی کېږې که نه؟ دې بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وویل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وویل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وویل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلی یې پرېږده."

ما وویل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وویل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وویل:

"ځانګې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وویل:

"تاته یې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ویل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله یې بنده شي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخندل. مور مې وویل:

"فرازه زویه، دا جنکۍ مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما یو غوری وریجې او دوه کاسې روش وخوړه. زرغونې ته مې وویل:

"ماته یو قابګیر وریجې نورې راچوه."

په دې وخت کې نازنین وویل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حیران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ویل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځایه کړه؟"

ما وویل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

وه یې ویل:

"دومره خوراک خو غویان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وویل:

"دا خبټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سیخ کباب تیار دی."

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خورې؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیګر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو د کوچیانو خیمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته ښکته شوه، چای او چهارمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر تینګار کاوه چې غر ته خېژو ما وویل:

"ناوخته دی، ځه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درځو ته. ځه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وويلې، ډېر زيات خوند يې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه کوم او د تکليف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېداى شي سبا زما کوژده يا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بيا مه کوه."

بلال وویل:

"بيا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکليف يې راسره وويست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپيدا کړې چې يو ساعت خوشالي بيا وکړو."

وه يې ويل:

"سمه ده، بيا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخيسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووايم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بيا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی يم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی يې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووايم."

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنين پلار ناست وو په ډېره کې. ما ميرويس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانډې د سيتار او منګي سيل وکړم؟"

وه يې ويل: "ولې نه، بچيه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

ورور مې وویل: "فرازه، سيل دا چيرته کوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه یې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر یې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډاریک یې، ګوزار وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهې"

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډی مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه یې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وویل، "ولې خفه یې؟"

ما وویل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هیڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وویل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وویل، "نه، پوچکان یا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې یې پټوو او وایې چې کوم کې دی."

نازنین وویل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوېندو وویل، "موږ یې هم کوو." ما وویل، "راځئ."

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټاني شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "نیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وګورې نو ورخطا شي."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وځکندلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅېدم لاړم ویل یې حجرې ته اوبه راوړه دشپې یوولس نیمې بجې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيرته راغلم نازنين دي ته مي وويل تاسو لوبه وکړئ زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بيا ځم سيل ته

نازنين ډيره کلکه شوه چې خير دی مه زه اوس مو ايله ساعت تير شو ما ويل نه ځم

ويل يې سمه ده بيا دشپې رانه شې ستا کوټه کې مونږ ويده کيږو ما وويل سمه ده او ترينه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجرې ته ښه سيل مو وکړو سيل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ويده شوم

سهار وختي ميرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغی لمانځه ته يې پاڅولو

زه هم پاڅيدم لاړم کورته چې کتل مي ورور مي او ډګروال صيب لمونځونه کړي وو ديره کې کټ کې ناست وو

ورور مي وويل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان ديې رسولی وو

ما ويل وروره فرهاد راپسي دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

ښه ورشه لمونځ درنه قضاء کيږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چايو نه وروسته مي ورور کورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازې پاتي شولو

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه د مېلمه پالني نه دې ډيره ډيره مننه ډير زيات خوشاله شوم چې ستاسو کورنی مې له نږدې وليده

ما تاسره يوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وويل کاکا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لا نه دي کړي او تاسو هيڅ چيرته نه ځئ تللی دا هفته به مونږ سره تيروئ

پاتي شوه د وعدې خبره نه مونږ درځو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

ميرويس کاکا وويل نه بچيه کور مو تش پريښی مونږ نور ځو بيا به که خير وي درشو اوس خو مو کور وليدو

لنډه دا چې حرکت يې وکړ

مور مي ټولو زنانو ته جامې اخيستې وې خور مي نازنين دي ته بنګړي اخيستي وو ورينداد مې هم ورته څه اخيستي وو

چې تلل د نازنين او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنين موقع پيدا کړه ماته يې وويل فرازه ته به دې کورنی کله راوړې مونږ کره

ما وويل راتلونکي هفتې ته درځو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بيا خرابيږې

څوک نه وو کلکه غاړه يې راکړه ښکل يې کړم راته يې وويل زه به دې په طمعه يم.

ما وويل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه ووځه چې څوک رانه شي

نازنين لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ يې يو رقم ته شو

ما وويل وخانده کنه بيا ژاړم

نازنين مسکې شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني يې وکړه زه ورسره موټر پورې لاړم څه شيدي او پنير وو هغه مې هم يوړل

موټر سره مو خدای پاماني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنين د موټر نه لاس ويستی و او ماته يې خوځوو

چې کله هغوی پنا شول زه هم کورته روان شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم د نازنین په تلو ډېر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم پېښ شوی اوسي

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوې او ډېره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دی څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دې په تګ ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنی یې هم ډېر ښه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي.

زه غلې شوم خورمې بسترې ټولولې او د نازنین دې صفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوړه جلۍ ده زما ډېره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندې څومره په تربیه وې څومره اخلاقي وې

مور یې ددوې نه ښه ښځه وه د ادې ورسره داسې ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستې وې خبرې به یې کولې داسې معلومیدې لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبرې کولې او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړی وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اورې کوټه یې جوړه کړه ما وویل راځه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې وریندار او مور مې ناست وو هغوی هم د نازنین دې صفتونه او خبرې یې کول

خور مې وویل مورې اوس مو څه خیال دې نازنین او کورنی خو مو ولیدله ډېر ښه خلک دي نازنین هم ښه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسې نه ځې

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورنی لخوا یې پېښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډېره ګرانه ده کله چې دا خبرې زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډېر خراب شول حتا شفاخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورنی ځي د جلۍ کورنی ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مه ځه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دې ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکې هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځئ

ورور مې وویل ډیره نره او د پښتو خبره دې کړې چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز ښه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل مورې زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولئ یو به یې سو کنه مونږ به یوازې بیا لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې غوصه شو اوس داسې بې پښتو کار راباندې کوې زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده څنګه چې ستاسو غوښنه وي

زه دیرې ته ووتلم کټل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورنی له سترګو لرې کیږي

زړه مې سم تنګ دی دا وخت به څنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورنی هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدې خبرې یې کولې

نازنین وویل خا څه یې ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل یې خیر دی ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دی

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به څنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

ښه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لاړل بیا خبرې کوو په څان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبرې کولې لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کټل مې ورور مې هم راغی

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بندار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده څو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې وروره

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتګ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې ګل او چاکلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنین پلار وويل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دې او مور دې راشئ د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاکا پرېږده چې درشي ستا سرلوړي به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکی مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وويل فرازه چې راځې څانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وويل کورته به څوک پاتې کیږي چې څانګه درولو

څانګې غږ وکړو چې ته به کور ته پاتې شې مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تګ ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتې کیږم زه د نازنین او زرغونې پسې خفه شوی یم

نازنین وويل فرازه ته دا موبایل ورکه څانګې ته زه هم ورپسې خفه شوې یم چې دا غږ یې له نږدې واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیګ که

نازنین څانګې ته وويل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبې شوې یم درپسې که کورته څوک نه پاتې کیدل نو فراز پرېږدئ او تاسو راشئ

ما غږ وکړو سمه ده بیا نکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوړې

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له څانګې نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وويل نه فرازه زه تا چیرته هیرولی شم خو څانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دې وګورم

ویل یې وبه ګورې څانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب راځي

ویل یې تاسره خو مې لا خبرې پاتې دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدې سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټې ته مې

هغوی د کوژدې لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو

ما ورته ویل ښه فکر وکړئ چې څه کم نه شي یا پاتې نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو وخاندل ورور مي وویله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسي خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلي چې شرېږی مې

ورور مي وويل هغې ته چیلی نه وایي خر وایي خره ورک شه

مور مي په خندا شوه زویه چیله یادوي هغه چیله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې تولو راپسي خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکي نازنین زنګ ووهو ژړل يې ویل يې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل يې کاکا مي راغلی لانجې کوي ته راشه

ما وويل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوې

اړیکه مي بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وويل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلی وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مي وويل سمه ده لاړ شه که کار ډېر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درځو

حرکت مي وکړو لاړم

په توله لاره کي مي فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکي له کومې راغله

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسي اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتې ورته بندې که او په وهلو يې له کوره وباسه." ما هم همداسي نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مي ستړي مه شي وکړه او کیناستو. هغوی خپلو کې خبرې کولې. تول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وويل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کي خیانت ونکړې."

ما ورته وويل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

ويي ویل: "نازنین مي خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کي په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مي وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خیستو نو په بل يې پلورې."

وه يې ویل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونډه هم نه ده چې د يو زوی د مرګ نه وروسته يې بل ته واده کړې."

ويي ویل: "نه.

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کیږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخرید مال نه دی چې پیسي دې پرې ورکړې وي.

بیا مي وويل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کي خپله کټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پیدا کړې خوشاله شوې، اوس غواړې چې راځه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسي مي وويل: "اول خو په تا کي پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار يې. که په تا کي غیرت وای، نو خپل زوی به دې دې کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د تول قوم مخکي وشرموه او لور دې پرېښوده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیږم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشي او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شي کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوې؟"

د نازنین تره ودرېد او وه یې ویل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومې وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا ګورم څنګه یې کوې."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ یې راوړ، او ماته یې په لاس کې راکړ. وه یې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمنۍ خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وګورم.

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زارۍ درته کوم، ډېره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سرې څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او ورېرونه دې خبرکړي؟ د نازنین ماماګانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان یې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او وبه یې ګوري، ډېر ښه اولادونه یې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره یې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې ده."

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لږ خو مانه وشرمیږئ، دومره هم نه ګورئ چې زه ولاړه یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږې، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سختته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره یوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یوسه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوی نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړې، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ایسکریم وخوره، لاړو، ایسکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته ونه وویل: " چې زه ځم کورته بیا یې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنین یې راته راکړه.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړي، افرین!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د ټک پلان جوړ کړو."

ورور مې وویل: "ما مشرانو ته ویلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ دیرې ته راشئ، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وویل: "سمه ده."

لاړم حجرې ته. د ملګرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنی لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټري دري واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ویلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وئ نو ښه دې، کنه موږ نورې موټرې نیسو."

هغوی ویلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغیر د روپو، میاشت درسره هلته تیروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولی او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، سترې مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لاړو او زنانه دننه کور ته لاړې

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زمونږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکې یې خپل وروڼه وریرونه او د نازنین ماماګان او د ماما بچي مونږ سره معریفي کړل

چای سره د مټایانو کلچو او کیکونو سره راغی چای مو وڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمې ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډئ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وویل

میرویس خانه ته خو پوهیږې او خبر یې چې مونږ د څه لپاره راغلي یو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بیرته واپس ځو کورونو ته ځای مو لرې دی او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنی زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښیګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم ښه پیژنې ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بې بدو ځوان دی

زمونږ د ټول کلي مثال دی ټول کلیوال ترینه ډیر خوشاله دي د ځوانانو خو پریږده چې د مشرانو سره هم انډیوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترینه ډیر خوشاله دي الله دې ترینه خوشاله شي

میرویس کاکا وویل ستاسو د ټولونه ډیره مننه کوم چې تر دې ځایه مو ځان په تکلیف که ماته مو دومره عزت او ویاړ په برخه که الله دې ستاسې قدمونه په تله د میزان کې واچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او ښتانه مشران راغلي

پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسې یو ځوان سره زما د لور او کورنۍ رشته کیږي

زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز خو مې هسې هم زوی دی

او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه ګل چې دوی راوړی هغه راوړه

ګل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسه وروره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ

میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولې سره زر

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکې ولور اخلي چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپۍ اخلي زه ددې هرڅه سره خلاف یم

ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې

بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهدۍ لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل

ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ډزې وکړو

میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ

ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده دہ ایله تر ماښامه ورسیږو

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښو بیا به لاړ شئ

میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د خرو سره مې سر دی

دا د جنۍ کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړئ هرڅه چې کوئ وه یې کړئ

میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکۍ کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکۍ کیناستم ورته مې غلي شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میره نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جانې دې فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاره ګوزار راکړو ولې یې ژړوې ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددې ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نازنين ته وويل ديخوا شه چې دا چيلی درته په ګوته کم

نازنين وخاندل او پټ يې راته وويل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دی.

ما وويل سمه ده چيله مي ورته په ګوته کړه چک چکي شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخير سره زاړه که

شربت مو يو بل ته ورکړو زه ترينه پاڅيدم نازنين وويل موبايل ته دې فکر کوه چې بيا درته زنګ وهم ما ويل سمه ده

لاړم حجرې ته کليوالو سره کيناستم.

ملګرو وويل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وويل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه يو بده به وي

ځئ تاسو داسي وکړئ د ورور سره مي لاړ شئ چکر به هم ووهئ او هم به موسيقی والا د خان سره راوړي زه به همدلته يم ملګرو وويل ډير به ښه شي ما مې کشر ورور ته وويل دا هلکان يو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مي او کليوال ملګري لاړل ماته زرغونې ميسج وکړو فرازه ډير ډير دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مي درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هير نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسيدو کې ډيره منده او کومک وکړو

نازنين څنګه ده

ويل يې ورکوه يې دا ښه ده چې خپل مرام ته ورسيده اوس ماته بيخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هيڅ نه وايي چې دې کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مي وويل ليونی لکه چې زور يې درکړو يوه خبره درته وکړم غوصه کيږې خو نه

ويل يې ووايه نه غوصه کيږم

ما ويل زه ستا او د نازنين جدايي نه شم ليدلی که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په يو کور کې هستي

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلې همدا بس دی چې نازنين مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنی ډيره خوښه ده ټول د يو بل نه دير مينه ناک او ښه ياست خو د نصيب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وويل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملګرو ډيره ښېنه کوئ کارونه ډير دي نشم کولی چې کيسه په وخت له تاسو سره شريکه کم يو سر او سل سوداوې دي ښېنه راته کوئ

يادونه به وکړم چې دا يوه ناکامه مينه ده چې خپل مرام ته نه رسيږي هغه خوبونه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نيمګړي پاتې کيږي

زرغونې وويل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنين غږ کوي چې څه وايي." نور مو پيغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسايل ميدان ته راوړل. د نازنين دي کور داسې و چې مخې ته يې لويه حجره او انګړ و، او د کور لپاره يې بيله د موټر لاره هم وه، او شاته يې کور و. موږ په انګړ کې سيل شروع کړ، څکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسيقي شروع شوه، فارسي سندرې يې وې، پښتو به يې سمه نه شوه ويلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوالو ملګرو کور ودان، پروګرام یې ښه ګرم کړی و. ګډاګاني، مستیاني، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پیغام رالیږلی و: "فرازه، دروازې پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتم ته راکش کړم. وه یې ویل: "د غم زویه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پیغام ولیږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې یې مټايي نیولی و. او په خوله یې کړ راته، په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې یې خوله نږدې کړه، نیم مټايي مې ورته ورکړو او کلکه مې په غېږه کې ونیوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنین، زموږ دې مبارک وي

خوشي مې کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به دې مړه کړې وای!"

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. وه یې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو ریښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پښتانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پښتیان چې یو ځل اوړه ووهئ، بیا نه اېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوړه وهلي وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتې. یواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهې. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولیږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او وه یې ویل: "ها، زما پښه یې خاونده! اوس په پشايي کې راته وواېه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایسار کړم. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه شو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به وواېې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واورې."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل: "که یې ونه وایې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وویل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې یې غاړه راکړه، مخه ښه یې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کیناستم. سیل روان و. لږ ساعت وروسته نازنین ماته پیغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار یو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وویل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووایم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره یې روان کړم.

زه هم لاړم، میکروفون یې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګاني، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانګاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه یې ویل: "مایک ماته راکړه." مایک یې واخیست او ښه شیبه ټپې یې وکړې. ډېر خوند یې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تیارې کړې، او ویده شو. د سهار د چایو وروسته یې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وویل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووایه چې ځانګه پرېږدي، یو څو شپې به موږ سره وکړي. نازنین خفه ده، وایي ځانګه دې پاتې شي."

ما ورته وویل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کلیوال به د مبارکی لپاره راځي، هلته به کلیوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خیر، مراسم چې تېر شي، زه به یې خپله راوړم. ځانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زیاته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "که زه لاړه شم، د نازنین به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا یم!"

په دې وخت کې د نازنین پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنین مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کیناستو. د نازنین پلار زما ورور ته وویل: "تاسو خو خبر یاست، نازنین پوهنتون وایي، او دا یې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وویل: "میرویس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنین د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وویل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هیڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د ویاړ خبره ده. ته خو یو کال یا شپږ میاشتې یادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه پرده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غابښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دي که ترې اخیستی یې شې، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولیږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهیږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زماني وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچې، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دې اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړه. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوې. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چیغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وويل: "نازنين، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ يې وکړ: "نه يې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس يې وايې!"

ما وويل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بيا خواب راکه."

"ښه، وايه، غوږ يم."

ما وويل: "نازنين، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره وياړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زويه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تيرېږي، او ته وايې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وويل: "نه نازنين، ته بايد خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې‌کاره خبرو ته."

نازنين وخندل او وه يې ويل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وويل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، مونوګراف به هم ليکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانګې سره خبرې وکړه."

ما موبايل څانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانګې نازنين او زرغونې ته وويل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو منځه وکړه، خو نازنين بيا وويل: "ماته لږ کوچ او پنير راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه يم کنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنين وويل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختي خوړلی وای، خو زه خير، خوښه به دې شم."

څانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبايل يې ماته راکړ.

نازنين وويل: "فرازه، د مونوګراف په ليکلو کې ستا مرستې ته اړتيا لرم. ماسره په موضوعاتو پيدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وويل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وويل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وويل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخيستل، بيا به ګورو. زه مو خدمت کې يم."

نازنين وويل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وويل: "صرف د يوې ورځې لپاره. ورور مې وايي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د يوې ورځې لپاره بيا هيڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې يا مياشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم يې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شريکه کړم. ورته به ووايم چې نازنين وايي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنين وويل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموې. هغوی ته مه وايه!"

ما وويل: "سمه ده، صرف د يوې ورځې په خاطر درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې مونږ ته وښایه، چې وې ګورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راولې، چې مخامخ یې وګورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، تول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، ځانګه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو ځانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستره وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "مورې، یو څلور جوړه جامې او هغه جامپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د څټ نه یې ونیولم: "ته په سرېتوب نه پوهېږې، ته وهل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووایې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په څټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوئ، تېرې به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیګر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې څټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. ځانګې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسېږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورګانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

تول مو مخې ته ووتل، تولو ستړې مه شې وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شېبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. ځانګه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو څانګه غوښتې وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخیستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغونې ته یې وویل: "لورې، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه نه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته ښېنه وکړه، شرم دی خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په تمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او څانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګیلاس و، زرغونه او څانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

هغوي پرې وخندل. ما وویل: "نازنین، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

ګیلاس یې راکړ او وه یې ویل: "ستړی مه شې."

ما وویل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خیر و؟"

نازنین وویل: "بس که نور، د غم زویه، دوی را پورې خندوي."

ما وویل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ یې واړاوه او منډه یې کړه.

زرغونه یوه شیبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرویس کاکا چې چیرته تللی و، هم راغی. ستړي مه شي مو وکړه، وه یې ویل: "دلته ولې ناست یې؟ راځه کور ته."

ما وویل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنین دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته یې ویل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وویل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هیڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته یې وویل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وویل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وویل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوې وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم.

ما وخاندل او ورته مې وویل ګرانې میرمنې زه ویده کیږم او ته هم ښه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې توکې مې کولې رانشې

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږې خو یو وخت بیا داسې راځي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردی خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسې خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانګې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکړه د کورنۍ کوم کس دې ونه ګوري

که داسې وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

ښه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشئ سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډیر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پټیږې دا ښه کار کوې زه تاسره هسې توکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیرې دعاګانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشې

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅېږه چای تیار دی چای وڅښه

پاڅېدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پریمینځه لاړم چای مو وڅښو زرغوني وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شي

ما وویل ما دې دواړو ورو ګوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغوني وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پلو چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل ځم ورور مې هم وګورم بیا ځمه کورته نه یې شم بیا کتلی

ځانګې وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګونه وه ډېر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په تمعه یم

ما ویل سمه ده درځم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغوني دې او ملګرې یې یو طرف ته چمن کې ولاړې وې نازنین د هغوی په طرف روان کړم

ما د نازنین نه لاس خوشې کړ او بیرته مخ په شا روان شوم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوې اوس مې شرموې هغه دی ټول درته ګوري راځه

ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دی نور ځم

نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دي خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوی په لیدلو ډېر زیاد خوښ شوم د هغوی نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسو ته د کانتین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانتین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوې

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځئ دلته دعوت قبلوئ که راسره ځئ ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتي وروسته د نازنین واده دی په هغې کي به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړي خلاصیدی نشي یو تاوان خو درکوو

ما ویل ماته تاوان نه راکوې نازنین ته یي ورکوئ ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دی

نازنین وویل نو بیا راځئ چي دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لورې ته باید زما په تاوان خفه شئ ته ما نور هم تاواني کوې

دې وخت کي تفریح خلاصه شوه دوی تلل صنف ته خدای پاماني یي کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړې چي په دې ملګرو دې څه مشروبات وښبه نور ترینه روان شوم د وړور خواته مي

وړور خواته مي لاړم هغه مي ولیدو ورته مې وویل ځانګه هم راغلې نازنین دوی کره ده وخت ناوخت یي خواته ورځه

د وړور نه مي روان شوم بیرته نازنین دوی کره لاړم غرمه وه ډوډی مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لاړ شو چي چکر خوند وکړي

ویل یي سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یي وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغوني ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چي مونږ هم یوسه ځانګه به هم چکر ووهي

کتل مي زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یي فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یي هم تیر شي

ما ویل زرغوني تاسو بیا خپله لاړې شئ اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړئ چي صرف مونږ دریواړه ځو چکر ته زه نور څوک دې چکر کي نه شم ځایولی زرغوني وویل اوس خو به مونږ خامخا ځو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شئ خامخا لاړې شئ اوس ځئ سبا ځئ که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یي وویل عمه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دی بله ورځ لاړې شئ

ما ورته وویل الله څنګه شوې مورجاني هم پیکه کړې

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کتل مي ځانګه راغله ویل یي وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کتلی نه دی ساعت به مي تیر شي

ما ورته وویل شیطاني اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چي سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

ځانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولی پریږده چي مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وویل نه یي منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالي اړیکه ختمه نه به مي ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مي شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چي مازیګر شو صدف او حسنا مي مخکي کړل زرغوني وویل چکر ته ونه رسیږئ بیرته تور مخونه کور ته راشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو ښه چکرې ووهل کیښتیو کې کیناسو زانګوګانو کې مو چکرې ووهلې ډوډۍ مو همدلته وخوړه صدف او حسنا ډیرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مې وویل ځئ چې نور کورته لاړ شو

هغوی هم رواني شولې تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځئ لاړې شئ خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډۍ نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماړه دي

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دې یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دی که چکر ته یې یونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازې کړپ شو

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، ځانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې یې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې انداز یې وویل: "موږ یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلی وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړه ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان(پته کان) لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنین وویل: "لوبه کوې که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "لږو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، مونږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځای یې سم کړ، او هغوی لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تیار و، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر تینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بیا، هسې هم څانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخیست او روان شوم. څانګې وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسې بیا خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګورې نه به خفه کیږې."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هډې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "تولـه شپه مو سره ولیدل، همااغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلیږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اپله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیارۍ پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو په دېره کې لرګي ووهل چې لږ وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دوی کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ.

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښې کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به يې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه يې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه يې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او وروزجان سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ويل يې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنګ نه شي يوازې ده."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله يم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ويلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز يوازې پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې

ما وویل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وايې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه يې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "لیونی، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، ګراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

ته یې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته یې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وینم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ یې نیولی و. ما بیا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوې نښانه د هغه چا نه یې،

سترګو کې غړېږې، ګراني، ډېره په ما ګرانه یې.

غواړمه له خدایه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دې سره مې وخندل او ومې ویل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وویل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شیان وایې، په زړه مې یو رقم درد راځي."

زرغونې وویل: "یو خو زه تاسو لیونو لیونی کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بیا یې وخندل. نازنین ته یې وویل: "ګرانې، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې لیونی دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وویل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وایې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وایې."

مونږ دریواړو وخندل. ما ورته وویل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وویل: "د غم زویه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه یوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، ښه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره ځو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنی زموږ ډېر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شې" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شې راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامی سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. راځو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو مور ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که مور د واده په ورځ راشو، نو هلته زمور پروګرام واده پاتې کیږي. مور به یوه ورځ مخکې ناوې یوسو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامۍ سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "مور کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. مور به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترئ یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وویل: "د نکاح مراسم به هلته ونیسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنین ته مې وویل: "مخکې سیټ کې کینه."

مشر ورور ته مې وویل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتیاط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پیښه ونه شي."

نازنین مې مخکې سیټ کې کینوله. زرغونه راغله او ویل یې: "زه هم تاسو سره یم."

ما وویل: "ته نورو موټرو کې کینه، دلته موټر کې یوازې زه او نازنین یو."

همداسې مو وکړل، د نازنین کورنۍ نه مو اجازه واخیسته. لاړم د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، ژاړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پیښه ونه شي. بل که هر وخت دې یادیده، ته صرف زنګ ووهه، زه یې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنین په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بیخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تیارۍ کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسیدل، ما ورته وویل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بیا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنین ته زنګ وواهه او ورته یې وویل: "فراز، ته ووایه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلیټر ته بنده کړه. د میټر ستنه مې یو سل او اتیاوو باندې ودروله. نازنین چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنین ته وکتل، رنګ یې تک ژیړ وو. په هماغه وخت کې نازنین چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، یو ګرس شو، او د نازنین دومره چیغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګی یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندی ده

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یې په منډه کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یې په شیشه لګیدلی وو سینه یې هم لګیدلي وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلې وه

سر یې ما په خپله غیږه کې کیښود اوښکې مې رواني وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یې یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یې هم یخ وو کریکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغوني نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخاني ته راشه

هغوی ټوله کورنی میلمانه شفاخاني مخې ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخاني ته ورسیدو دوس مو دستي بیرنی خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کریکې شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانۍ کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی ځواني ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړی یې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم ځنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکې رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لړ بیرون ووځه

ځنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو کې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصې که

د فیاض هم اوښکي رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته وواېي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلې وه ورته ژاړې

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته وواېي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

ځانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګاني یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاوندیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کریکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې ټبټیدلې وو په مخ یې اوښکې روانې وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتې لورې څومره سختې دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

زرغونه وایي ډیر لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دورې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

د رسیدو سره چې موټر بریک ونیوه ما د لیونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شیشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصیدلې

سرک غاړې ته مې تیږه وکتله راوامې خیسته د موټر شیشه مې پرې ووهله

هیڅ په خپل ځان نه پوهیدم دومره تیز ګزار مې وکړو چې شیشه ذرې ذرې شوه په شیشه ننوتم

نازنین خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګیا ول دروازې یې ورته ونړولې

ما نازنین ته بیا چیغه کړه خیر دی غږ وکړه

د نازنین غږ نه وتو فراز یې وویل او اخیري سلګۍ یې ووهله ما چیغې کړې چې هله نازنین ژوندی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دواړه ويستل شاته موټرو ته يي په منده کړل موټرې بيرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنين سره موټر کي کيناستم او سبق مي شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوی و سر يي په شيشه لګيدلی وو سينه يي هم لګيدلي وه د خولي او پوزې نه يي وينه راغلي وه

سر يي ما په خپله غيږه کي کيښود اوښکي مي رواني وې يو وخت مي د نازنين د مخ نه ويني پاکولي چي لاس مي کيښود مخ يي يخ وو لاسونه مي وکتل لاسونه يي هم يخ وو کريکه مي کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوې نازنين مړه شوه دې چيغي سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه او وجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيولم زرغوني نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلی وو چي دغسي کارر شوی مونږ روان يو چهارصد بستر شفاخاني ته راشه

هغوی ټوله کورنی ميلمانه شفاخاني مخي ته ولاړ وو

زرغونه وايي مونږ ډير ژر شفخاني ته ورسيدو دوس مو دستي بيړنی خوني ته يوړل ډاکتران ټول شول فراز يې عمليات خاني ته يوړو نازنين يې چي وکتله ډاکترانو وويل الله دې وبښي شهيده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنين مي ځان خطا کړو يو چيغه او کريکي شوې يو قيامت جوړ شو څانګه بي هوښه شوه د نازنين مور پلار هغوی هم بي هوښه شول د هر يو په مخ د اوښکو سيلابونه روان وو

په شفاخانې کي نورو خلکو چي هم کتل په چيغو چيغو به يي ژړل ددوی د واده جوړئ ته چي په وينو کي لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وويل ډاکتر صيب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چي مونږ دواړه جنازې يوسو

ډاکتر وويل مونږ هيڅ نه شو ويلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هيڅ توپير نشته

کيدای شي يوه ورځ داسي وي او کيداي شي چي مياشت پورې داسي وي

صابر د نازنين پلار ته وويل ډګروال صيب اوس څنګه کوو

د نازنين پلار وويل د نازنين ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وويل ډګروال صيب سمه ده چي خور لور چي ژوندی وي د ميره په کور وي خو چي مړه شي مړی يي پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرګ به يي يو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چيغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چي خپل کلي کي يي خاورو ته وسپارو فراز به يي هم څنګ کي خښ کړو مه يي جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لږ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصې که

د فیاض هم اوښکي رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

څانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او څانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګانې یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړي وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کریکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې تښتیدلي وو په مخ یې اوښکي رواني وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتي لورې څومره سختي دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانګې حرکت وکړو.

په ټوله لاره زرغونې او ځانګې سلګۍ وهلې او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دی ډاکتران څه وایي؟

د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دی معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وایي صرف دومره وایی دعا کوئ.

ځانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترګې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه ناخوبې

فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مګر

دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولی راوړلی هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو

دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسې د نازنین دې خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوی ورته تللي وای شپې تیرولو په خاطر،

نو زرغونه او ځانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

ځانګې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

شپه نیمظې ته ورسیده دوی ویښ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسې ویدې شئ زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاڅوم مو زرغونې او ځانګې وویل مونږ ته خوب نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو د سترګو نه خوبونه تښتیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتلو

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړئ

کور یې ودان حتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفاخانه کې شپه په ویښه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغی

ډاکترانو وویل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم ګورو

ټول وچې شونډې او سرې سترګې ناست دي لس بجې شوې زرغونه خوب یوړه د ځانګې په غیږه کې یې سر کیښود او په ځان یې روجایي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چیغه یې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته شوه لکه د لیونی په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو ځانګي هم وژړل زرغوني صبر ولره خوب کې وې خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب ریښتیا کړه

زرغوني شا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

ځانګي ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې راځي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو ته اواز وکړم

یا الله ته مي دا خوب ریښتیا کړې نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتي نه دی خدایه که فراز دې راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نیسم

وړې تږې دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پرې راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بیرته راشئ

دوی ونه منله او پاتي شول

هلته یې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وایي مړی نشته او ویر یې شته د هرساعت او هرې ورځې په تیریدو یې په کورنی کې غم ډیریږې

دا شپه هم تیره شوه هلته صابر غټ خیرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنین د واده لپاره اخیستي وې ټولې یې ورته په خیرات کې مصرف کړلې خیرات خلاص شو ټول میلمانه خپلو کورونو ته لاړل یوازې د نازنین دوی کورنی پاتي شوه چې صابر پرېښښوده ویل یې دا جمعه به دلته په شریکه وکړو بیابه لاړ شئ

د زرغوني کورنی هم راغله خپل کور ته اول سیده راغلل روغتون ته پوښتنه یې وکړه

فیاض زرغوني او ځانګي ته یې وویل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي یئ دمه جوړه کړئ

د زرغوني پلار وویل فیاض بچیه ته هم لاړ شه زه به پاتي شم

فیاض وویل نه کاکا زه هیڅ چیرته نه ځم

ځانګي وویل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی

ځانګي وویل بس زه هم نه ځم

فیاض هغوی مجبورې کړې او لاړلې

زرغوني خپل پلار او مور ته وویل پلاره مورې اول دې خدای په فراز هیڅ نه کوي که چیرته هغه په هوش راغی او د نازنین نه خبر شو مړ به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځمه د ځانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چي هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

ځانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته رواني شوي د زرغوني مور ډوډۍ تیاره کړي وه هغه یي هم یوړه

دشپي لس بجي شوې چي د ډاکترانو چیغي شوې فراز په هوش راغی تولو منده کړه زرغونه په ډیرې تیزۍ سره په کوټه ننوته ډاکترانو ایساره کړه چي اوس نشئ تللی

زرغوني وویل خیر دی ما پریږدئ ماچي وګوري هغه ښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وویل خیر د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هیڅ نه وایي

زرغونه لاړه د فراز سر یي په خپل غیږه کي ونیولو

فرازه سترګي خلاصي که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډیر زور سترګي خلاصي کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چي ورور مي په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترګي نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغوني د فراز سر په خپل غیږه کي ایښی مړې مړې اوښکي تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چي فراز ښه شي

بیرون ځانګه فیاض او خپلوان یي د خوشالۍ اوښکي تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چي الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترګي مي نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یي

زرغونه ورته وایي فرازه زه ستا خواکې یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایي په دې بیا څه وشول

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوئ ورو ورو ۍه کیږي

هغه وګوره اکسیجن یي هم حرکت وکړو د زړه ضربان یي هم شروع شو

زرغونه د خوشالی نه ژاړي او په زړه کي سلګی وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګي خلاصوي ګوري چي سر یي د زرغوني په غیږه کي ایښی زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بې اختیاره اوښکي یي له سترګو لاړې شي

فراز په ډیره سخته ووایي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کي ده ښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

ځانګه او فیاض هم ننوتل ځانګي چي د فراز په سترګو کي اوښکي ولیدې ځان یي ترینه چپ کړو دیوال ته یي مخ کړو خپل لاس یي په خوله کي ونیو چي د ژړا او سلګو اواز یي وانه وري او په ژړا شوه دومره یي وژړل د ورور په بیوسی او خوږیدو چي ټول ګریوان یي له اوښکو لوند شو دومره زور یي په خپل لاس کړی وو چي د لاس نه یي غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یي هم زړه طاقت ونکړو له کوټي ووته او یوه چیغه یي ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړي شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګانې وکړه راځه د ورور خواته لاړ شو

ځانګې ورته وویل لږ مې پرېږده زړه مې بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لږې اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل ځانګې چې اوښکې لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې

وروره ځنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکې رواني شوې.

ځانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کیږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کیږې تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پرېښودم هغه ځنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځي تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لږ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام ځنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وې ګورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لږ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکې رواني شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دیته د ارام ستن کوو چې ارامه شي

ځانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل ځانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کیږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلی شئ دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلی نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګانې شوې فراز چې د نازنین دي کورنۍ وکته په دیره کې یې کتونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دي

مورې ستا دې قسم وي راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خوانه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موری نازنین چیرته ده ژر کوه ووایه کنه اوس می زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکړو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرینښود چې په ځمکه ولویږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غیږ کې کړ او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لاړل نږدې ډاکټر وو هغه یې راوست ډاکټر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلګی یې وهلې وه موری زړه مې درد کوي ډاکټر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګانې یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې روانې وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه څانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې تورورجانې ما د فراز نه مه شړه ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاڅیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندی نه شم پاتې کیدای

اخیرې دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترګې به یې نه وې ورغلې چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاڅېدل اودسونه یې وکړل د کورنی نور غړي یې هم پاڅول د فراز وروڼه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټې ته دننه شول فراز پاڅیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکې روانې وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالی نه ددوی اوښکې هم روانې شوې.

زرغونه یې لاړه خواکې یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا ربښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږې چې د هغې مرګ نه دا مرګ په زر واري سخت دی

هغه مرګ خو دې سترګې پټې کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديږ د مرګ سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوې

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغی غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیرې ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیوه

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چیغو شو په قبر یې ځان ګوزار کړو زرغونې منده کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدئ تاسو یوه شیبه لاړ شئ

زرغونې دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز ښه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوې یې ورته وکړې د لحد د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دوی کورنۍ هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکې یې رواني وې.

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسې پیښه وشوه

فراز خپلې شونډئ غاښونو کې نیولې وې زړه یې سلګی وهلې خو د خولې نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو ځو خو زویه ته نازنین یواځې مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښتان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغونې ما پریږده چې د زړه درد مې وباسم کنه مړ کیږم

نه فرازه خدای ته وګوره داسې مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه ځه لاړ شه مونږ سره هملته به دې علاج هم کوو او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبرې نه شوې کولی زړه کې یې د سمندر د چپو په شان سلګیو چپې وخلې د سر په اشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتې شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې ونیولې او مخ یې اړولی

لنډه دا چې د نازنین دې کورنې روان شول خدای پاماني یې وکړه زرغونې څانګې ته وویل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډیره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماسختن شو زرغونې څانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه

څانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو څانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

څانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او څانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو څانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

څانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبرې وړمه

فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني ترې څاڅي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای ناراضه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ،ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ؟

ولې مې په دې کارونو زوروې؟

نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پریږده چې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ولې ژوندی پاتې يم

د زرغونې چې خپله هم حال ښه نه دی د فراز د سلګيو سره يې زړه اره اره کيږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وايي فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوی سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وويل خورجانې لږې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنين داسې ښوره ده چې زه هيڅ د هغې له يادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې يادونه هير کړم

هغې ماسره څومره سختې تيرې کړې څومره دردونه او کړاونه يې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکې ژوند لپاره کړې وې نيمه خوا او نيمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کيدم او د خپلې نازنين خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه يې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هيڅ د چا په ګټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې يو عالم درد و، خو له ځان سره يې ژمنه کړې وه چې فراز به يوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زيات شته. خو دې درد، او سلګيو کې، موږ دواړه يو. خو که ته تسليم شي، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې يې وويل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نيم زړه غوږ نيولی و، په سترګو کې يې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنين مې يواځينی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی يم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې يم. ته څنګه هيله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه يې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسليم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وويل، "خو ته هېروې چې زه دلته يم. زه ستا سره يم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنين نه يم، او نغواړم چې زه به يې ځای ونيسم. خو زه دې ملګرې يم، زه به تا هيڅ کله يوازې پرېنږدم، زه به تر اخيره هڅه وکړم چې تا بيرته له دې دردونو او تيارو وباسم."

فراز په ټيټ غږ کې يې وويل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتيا مې له زړه منم، خو ځينې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هيله بايللې ده."

زرغونه ژر لا ناهيلې نشوه. "ته يو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته يې چې انګېرې. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره يو دليل پيدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې يوازې پاتې شم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څرېکه ورسیدې. که څه هم هغه په ځان کې د هیلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه یو ځل بیا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وویل، "زرغوني، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې یې یوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هیلې یوه نوې کیسه روانه وه، یوه داسې کیسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه یو څه درمل شي.

زرغونه ورته وایي فرازه یوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرځې زما په خاطر د نازنین په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د څانګې حالت نه خبر یې چې د هغې په زړه څه تیرېږي ستا په دې رقم کتو

فراز وایي زرغوني دا کوم وړوکی درد او غم نه دی چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدي کیدای شي د نازنین یادونه مې همداسې په زوریدو سره ختم کړي

یو خو ته د غم زوی نازنین او نازنین ته به وایې مونږ خفه نه یو

زه چې ژوندۍ پاتې یم فرازه صرف د نازنین سره د وعدې پوره کولو په خاطر یاد دې شي د نازنین قول چې ماته یې راکړی

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بیا په سلګو شي او ښه زړه تش کړي

څانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تیرې کړه

فراز وایي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندي فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې یې واورم

او بیا څانګې ته ووایي دوا یې پوره ورکه او سهار یې د فیاض سره ولیږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بیا زنګ وهم خیر دی زړه مې مه ماتوه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هیر نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتیا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پیاله یې په لاس کې نیولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندېښنه کتل. مور یې ورو ورو ورته وویل: "زویه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز یو ژور ساه واخیسته، چای یې پیاله یې خلاصه کړه او په بېخیالۍ کې یې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې یې تېرېدل، هیڅوک خبر نه و. د نازنین یادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره یې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تیاری ونیو، فیاض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، یوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخانې ته ورسیدل ډاکتران یې په لیدو ډېر خوشاله شول روغېر نه وروسته یې ورته معاینات وکړل

ډاکترانو وویل اوس بلکل ښه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل ښه شي

او بیا یې فراز ته وویل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډېر ډېر مبارک وي دا د الله یوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی یې مونږ هیڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوې

فراز ترینه مننه وکړه ډاکترانو وویل دا ځل هم راشه چې یو ځل دې وګورو ان شاء الله بیا به د راتلو ضرورت نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې کورنۍ سره دې ډېر په مینه وخت تېروه ډېره سخته پرې تېره شوه بیا هغه دوه خورګانو باندې چې هیڅ یې سترګې له اوښکو وچې نه وې

فراز او فیاض د ټولو نه مننه وکړه رخصت یې واخیست او روان شول

هلته ورته د نازنین مور او پلار زنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه ښه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغوني ورته هم ټینګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنین دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم یې چې مالګې شیندي.

په سلګو کې یې د نازنین په یاد له ځان سره وویل: "نازنین، تا نه شم هیرولی، هره لحظه دې یادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونیو، او په غمجن غږ کې یې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغوني چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو یې خواته راغله له سترګو یې اوښکې بهیدې لاس نه یې ونیوه ورته یې وویل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوې

د نازنین مور او پلار هم په ژړا کې له غاړې تاو کړو د سر نه یې ښکل کړه او کورته یې دننه کړو

زرغوني ورته ژر یخني ګرمه کړه ،حسنا ورته راغله فراز په غیږ کې یې ونیوله او په ژړا شو حسنا او صدف یې د غاړې تاو شول او دریواړو ښه وژړل

ددې حالات په لیدو د ټولې کورنۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه ووینځي

حسنا اوبه راوړلې او صدف یې په غیږ کې سر ایښی و

ډوډۍ وخوړه

زرغوني فیاض ته وویل: که ته وظیفې ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلویښتي به تیره کړي بیابه لاړ شي

فراز وویل ما مه پاتې کوئ پرېمیږدئ چې لاړ شم

زرغونه او د نازنین کورنۍ ورسره کلک شول چې پاتې شې فیاض وویل سمه ده چې کله یې زړه تنګ شو رابه شم فیاض لاړ

مازیګر شو زرغوني صدف او حسنا ته وویل چې تاسو فراز دلاسه کړئ او مجبور یې کړئ چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول یو د یو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کیناستل په زنګنونو یې ورته سرونه کیښودل او ورته یې وویل لالا مونږ چکر ته یوسه زړه مو تنګ دې

د فراز سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې

د نازنین مور غوسه شوه ځئ لاړې شئ د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوی ته وکتل ورته یې وویل سمه ده ځو

دواړه خوشاله شول او وې ویل لالا دریواړه به ځو نور څوک نه وړو

زرغوني وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا وربښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

ښمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې ځو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې ځوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایی کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې ځوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوی معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر ځومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنیني کورنی غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او وه یې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وښایه، څنګه دی اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروې یې."

فراز وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، تيروم يې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه يې راوړې، په خپل لاس يې دوا ورکړه او بيا يې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات يې خراب شول.

زرغونه يې مخې ته ودريده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بيا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خير دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پريوتو. زرغونې پرې روژه ايي واچوله او کمپل يې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وويل:

د غم، زويه! ماته هېڅ ست نه کوې. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونيولې او ويې ويل:

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وايي به پيريان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته يې وويل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه يې په ياد شوه چې نازنين دلته راغله، غوښتل يې چې دی وډار کړي، بيا يې يو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب يې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خيالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ويل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه يې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ يې روښانه کړ، ګورې چې د فراز په مخ د اوښکو سيلاب روان دی. ژر يې ځان ورساوه، سر ته يې کېښناسته او د هغه اوښکې يې پاکې کړې.

زرغونې وويل:

"فرازه! ته لا نه يې ويده شوی؟ دا ژړلي دې ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې ياد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بيا د نازنين هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند يې، او تاسره يوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وويل:

"ياره، د غم زويه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړې زه ډېر بدبخته يم. يوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه يې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بيا يې فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنی په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واهه، هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغي دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې رواني وې، ژړل يې،

او فراز ويده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

يوه شيبه وروسته چې فراز فکر شو، ويښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ويده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شيبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رېږېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکې يې د زرغونې مخ او ګريوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزيدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټيټې کړې او وه يې ويل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وويل: "الله دې وبښه، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنی ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنی له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او مور به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له مور نه بیلې شوې. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خیر دی، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښنه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کیږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کیږي، نو داسې کیږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالي به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لښتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخې مستې

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل ساه کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لاره جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته داد راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاڅې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ ځو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږي شوي یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایۍ ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونۍ خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې ډېر تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "موږ به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودم، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکۍ او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااشنایۍ کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما ځومره باور کولو. زما نېکۍ د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو ځاڅکي په اندازه هم نده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نشي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راوګرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له ځومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا ځومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټیټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پریږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کیږدم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګوو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایی کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ په وهلې نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زويه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاځي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزېږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غېږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

تول‌ه کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوي!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکې کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وريندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز څانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه ځم نازنين ګورم."

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه درباندې وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه کوم. زه بايد نازنين وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهلې او ژړل يې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنين، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وکړي او والوزي، د نازنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاګانې يې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سينګار کړ او په تمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلي ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنګ يې وواهه: "نازنين، ور خلاص پريږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنين هم د کور ور خلاص پريښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز ساه نيولی او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يې په نازنين سترګې ولګېدې، منډه يې کړه، سلګيو ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې رواني وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنګون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يې بيا ښکل کړه او کيسه يې ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يې د خپل او زرغونې اړيکې په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بې وافا شوی وې چې زما د قبر کبل لا وچه شوې نه وه زما د څلويښتی خيرات شوی نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړې وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړوه ته خو مې دستې ميراث ته بډوهلې ناسته يې اوس به هم دعا کوې چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه ربښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوې وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپيرې سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو ګراني ته پوهيږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دې بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه وای ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چای پسې لاړه

ما نازنين ته وويل ګراني زه داريږم چې دا خوب مې ربښتيا نه شي او تا په ربښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسې زه به درشم

زه د غم لورې که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو څه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پياده دې ورم

کينه د غم زويه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کيږم زه درځم

نازنين مې غيږې ته جوخته کړه زرغونې چاى راوړو ګيلاسونه يې ډک کړ کيناسته

زرغونې وويل ښه فرازه بيا هغه شپه نور څه وشول

ما ويل بيا په ما او تا لړزه دې وخت کې مې نازنين په خوله لاس کيښود او په تشې کې يې وڅکوندلم د غم زويه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه ميراث خورې

ما بيا وويل نازنين ته پوهيږې زرغونه او زه داسې رپيدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپيدو

نازنين د غوږ نه تاو کړم نور بس کوې کنه

چاى مو وڅښو دوډې نه وروسته مې وويل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرګ تير شوى وو اوس مې سترګې خوږې شوې ته مې وليدې هيڅ يقين مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنين وويل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور يوازې دى

ما ويل نه يوازې ستا او د زرغونې ليدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کتل مو هغوى هم راغلل منډې يې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ويلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حيرانه شوه لالا ما کله ويلي زه خبره نه يم

ولې هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلى

زرغونې او نازنين وخاندل

رخصت مې ترينه واخيسته او روان شوم په تلو کې نازنين راته اواز وکړو

اى د غم زويه ته کوټې ته راشه يو څه درکوم دا هم يوڅه نازنين مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم.

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنين د ګريوانه ونيوم او په غوسه يې وويل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللى شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخيسته، ته به وايې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته يم!"

ما په ارامۍ وويل، "نازنين، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګوري که چا وليدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوى شرم کې اخته شو!"

نازنين په خندا وويل، "ته دې د خپلې پوزې غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خداى خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنين په غوصې سره راته وويل، "ته لا راته خاندې؟" او بيا يې د غوږه ونيولم او کش يې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریاني کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین ښه کلک نیولی وم او ښه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مېټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مېټ داسې کلک غاښ ولګوه چې د هغې غاښونه مې په مېټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چیغه نه شوه کولی، ځکه چې ځوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "څه، څه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم خا څه خیر دیته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې ښې په خوشالۍ سره تیرې کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پریږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله څه چې بیا درباندې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغوني نازنین ته وویل د عمه لورې کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتې د فراز کورنۍ ډېره مینه ناکه او ښه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه یې خپل کړې نو ته به بیا خوش قسمته اوسې.

داسي نه وې چې یواځې فراز خپل کړې او نور شاته کړې دې کار کې ته خوشالي نه شې ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجودیت کې وې

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لورې زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بنې په سر در باندې کینم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنین وخاندل او وې ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بې غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغوني وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلي ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکریزو پروګرام جوړ کړی چې وختي راشې.

فراز چې ورسیدو ورونو یې حجره جوړه کړې وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړی وو

لږه شیبه وروسته د کلي هلکان سره د نکریزو منګي او رباب سره راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګاني او سندرې شروع کړې

کلیوال ځوانان خو داسې پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره یو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لاړو تکان به یې وخوړو

دې وخت کې نازنین زنګ ووهو فراز موبایل اوکی کړو

نازنین چې د خلکو شور چکې سندرې او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل نې نې ماته به سندره وایې موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجرې نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وایي

بس خلک چې هرڅه وایي زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وایې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوې خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم دربانډې یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووایه

فراز وویل سمه ده خبرې به نه کوې

حجرې ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندرې ووایه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ویل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندرې ووایم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مینې دیوانه کړم مجنون یې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

لیلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

لیلو خمارو سترګو زه ورک په بیابانه کړم ستا مینې دیوانه

مجنون ویلې لیلي نور مه کوه ګیلي

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا مینې دیوانه

لیلا ویل مجنونه لک راشه جیګر خونه

یو ساعت راسره کینه چې ځان مې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

چې محبوبه دې زنګوینه

وا د غاړې لونګینه نن دې دوران دی

دا دوه سندرې مې وویل نور ترینه شاته شوم موبایل مې له جیبه غلې وویسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنین او زرغونې وویل مننه کوم ډیر خوند یې وکړو

ما ورته وویل نازنین زما شرط ته هم امده اوسه او یاد یې لره

ویل یې سمه ده خو خیر دی اوس نه یې ووایه چې ځان اماده کم

ما ویل اوس یې نه وایم پیا یې چې وخت راغی درته یې وایم

زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط یې ونه منلو نو بیا ماته ووایه چې په زور یې وربانډې ومنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ویدې شئ

لاړم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستې او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تګ دې واپس ایله ماښام ته ورسیږو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نیولی وو بیا تر نیمې شپې کیناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتلې د تګ لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتې شول

مور مې راسره شوه ځانګه او وریندار مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالې ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پریښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسوه ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلي ته په رسیدو ځوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منډه شول یو چیغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ شو لپې لپې راوریدل

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیتري چالانه شوه او ګداګانې شروع شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاځوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دی

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې‌ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوی وو

ما پسې مې ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وګورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوئ

ما څټ وګروه زرغونې خیر دی دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل ښه په ګرمه کې وو ګډاکانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکوه زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکۍ او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانۍ مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکۍ ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لاړ شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکی شوه او زرغونې ښه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامې شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي ښځې تللې وې یواځې خپلوان پاتې وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راووځئ

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې په سر واخیست

میسج یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شئ د مور په کوټه کې ارام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دوی حجره کې ارام کوم

پاڅیدم انګړ کې مې ټوخی وکړ او د دروازې په طرف مې د تګ تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دي

زرغونې اواز وکړ راځه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړې زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانګه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شئ

موبایل مې بند کړ

ګورم چې راپسې یې د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی مې وکړ انجونې له کوټې ووتې څانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه ځې.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپۍ ټولې مې ورته ورکړې رانه په خوشالی سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د ځوارلسمې سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او ښه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونې جوړ کړیشی نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلی نه ده لیدلي همداسې راته ګوري

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حورې هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکارې

نازنین کیناسته ځانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما وجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بیا یې وویل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده راځه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته ښي لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په زنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندی یم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورنی داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغی وې نیولم ما ویل نازنین لږ صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنین ښه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او ځانته یې نږدې کړم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

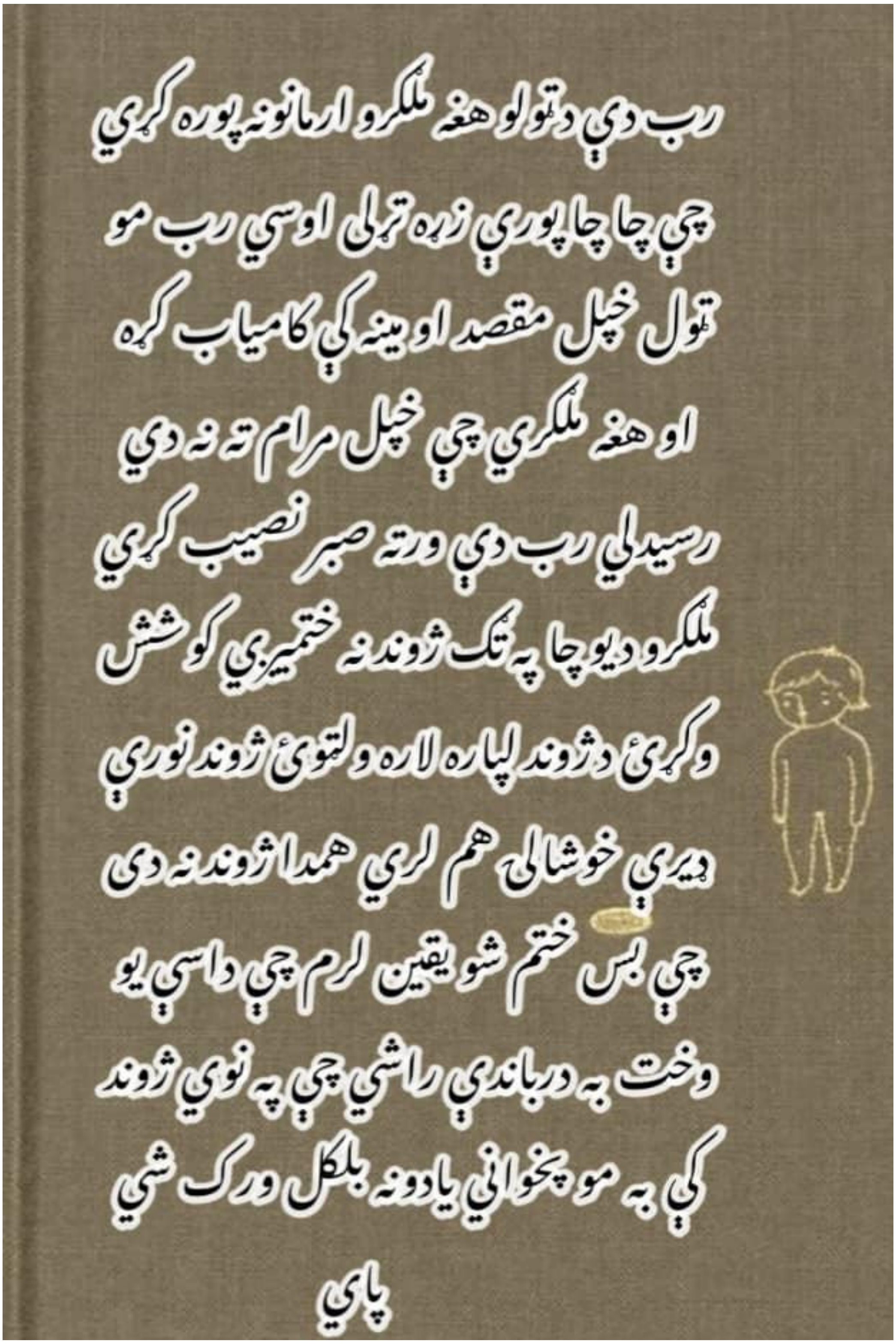

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library